

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XLVI. Amaritudo & angustia animæ in morte, è corpore
egressuræ, per amaram Christi passionem mitigantur; annectuntur aliqua
pia exercitia pro felici morte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS XLVI.

Res.

Quoniam amaritudine plena sum; foris interfecit gladius, & domi mors similis est. *Thr.*

c. I. v. 20.

DE ANIMA.

Amaritudo, & angustia mortis, quæ peccatricem animam è corpore egressuram premunt, per amaram, & dolorosam Christi mortem mitigantur. Annectuntur quadam pia exercitia pro felici morte.

I.
*Angustia
peccatoris
morientis.*

Amaritudine utiq; plena fuit Ierosolyma, si-
ve intra, siue extra mu-
ros, vel domos suas,
oculos conjiceret: nam foris in-
terfecit gladius omnes, qui extra
mœnia inveniebantur, & domi,
intra civitatem, mors similis est,
quia aliqui moriebantur fame,
aliqui gladio, & aliqui lapidibus
per machinas injectis, aut etiam
terrore, quo mortem, & gla-
dium Chaldæorum irumpen-
tium in horas expectabant. Uti
passim scripturales exponunt.

Ad moralē, & tropologicum
sensem se demum convertit
*Corn. hic. Cornelius: Sic tropologicè pecca-
tor, foris flagellis divinis, intus pavore*

damnationis concutitur, & magis
concutietur in morte, iturus ad iudi-
cium. Tantæ sunt hæ animæ pec-
catricis à corpore per mortem
separandæ, amaritudines, ut cum
afflicto Ezechia Rege ex intimis
gembunda visceribus exclamare
videatur: *Ecce amaritudo mea amarissima,*
mea amarissima, nempe (uti Ly-
ranus exponit) *Amaritudo mortis*
mibi imminentis, amarissima, ma-
ximè cum foris, gladius iudicii
severissimi excipiat. Ad conso-
landas tamen animas peccatrices
amaritudine mortis plenas in præ-
senti exponam, qualiter mortem
per se amarissimam, Christus mor-
te sua pretiosissima mitigatam,
etiam dulcem, & consolatoriam
nobis efficiat.

Gene-

II.
Christus
provoca-
vit mor-
tem,

Generoso animo ad duellum mortem provocaturus Dei Filius, & campum certaminis, & arma, ab æterno sibi delegit, palam attestatus, desiderio se desiderare destinatum indicto certamini diem. Cùm tamen post cœnam extra urbem cum selectis suis discipulis egressus in montem Oliveti, hunc primo congressui, ac certamini destinatum locum, hostisque tremendi adventum contempleretur, impressa animo suo profundissimè cruenti certaminis imagine, Cœpit pavere, & tædere, & mœstus esse, tanto intrinsecus tremendo mortis concussus horrore, qui sanguineum etiam ipsi expressit sudorem; & factus est sudor eius, sicut gutta sanguinis decurrentis in terram.

Imminen-
tem exhor-
ruit.

Luc. 22.
44.

amaritu-
dinè mor-
tis,

Luc. 23. 4.

sicut san-
guisuga à
nobis ex-
traxit.

Sed ne hisce angustiis, tædio, pavore, mœstitia, ac sudore sanguineo fractam Christi generositatem opinemur, quod enim cum morte configendi desiderium, & animum ab incunabilis suis concepit, ad extremum usque halitum constanter, & fortiter tenuit. Quòd autem pavere, tædere, mœstus esse, & sanguineum effundere sudorem cœpit, in nostram actum fuit utilitatem, & gratiam, Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit. Septuaginta vertunt: Ipse peccata nostra portat, & pro nobis dolet. Sicut enim sanguisuga agro corpori admota, sanguinem malignum in se attrahit, ad evacuan-

dum malignitate corpus infirmi, sic quasi Christus malignitatem reatus à nobis extrahens, eam in se suscepit, peccata, infirmitates, languores, ipsamque mortis amarissimam amaritudinem ipse portavit, ad sublevandum nos. Optimè insinuat hoc S. Bernardus: Quid magnum fuerat Domine Jesu, si accedente hora, propter quam veneras, intrepidus stares? tanquam qui potestatem habebas ponendi animam tuam, & nemo eam tollebat à te. An non longè gloriosius fuit, quandoquidem totum propter nos agebatur, ut non modo passio corporis, sed & cordis affectio pro nobis faceret? Et quos vivificabat mors tua, tua nihilominus & trepidatio robustos, & mœstitia letos, & tædium alacres, & turbatio quietos faceret, & desolatio consolatos. Dum enim mœstus & pavidus ad Patrem clamat Dei Filius, ex nostra hoc magis persona, & ad nostram hæc gesta fuisse confortationem paulò superius idem mellifluus advertit. Agnosco planè in duce belli, pusillanimorum trepidationem, agnosco ægroti vocem in medico, agnosco infirmantem gallinam cum pullis, qui sua trepidatione nobis cõferre robur, desolatione impertiri consolationem, & sua amaritudine nobis mortis amaritudinem dulcem facere festinat.

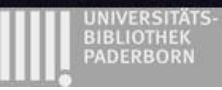
S. Bernar.
serm. 1. de
S. Andra.

III.
Cortices
amari po-
morum au-
reorū dul-
corantur
sa. caro.

Experientia monstrat cortices aureorum (ut vocant) pomorum ita esse amaros, ut non solum linguam & palatum sua amaritudine molestant, sed etiam manus & di-

F. Franc. Josephi Op. IV,

D d d gi-

gitos eadem amaritudine inficiant. Sic etiam rose innata sua aliquantula amaritudine & arida siccitate, sicut odori grata, ita saporis sunt ingrata & insipida. Has tamen gustui inamoenas rosas, & amara poma aurea, speciales sive pigmentarij tam artificiosa dexteritate norunt saccaro condire, ut & cortex totus pomi aurei, & folia rosarum ita saccarum liquefactum, & calefactum imbibant, & penetrantur dulci illo liquore, ut tota quasi in illum transformata, æque salubria stomacho, ac amœna, & delicata gustui reddantur.

*sic mors
nostra,
morte
Christi.*

Haud secus mortis angustia, pavores, & amaritudines humano generi erant radiosissima, & tremendissima, amaritudo mea (mortis mihi imminentis) amarissima: sed postquam Dei Filius, radio, mœstitia, pavore, & desolatione sua hanc mortis amaritudinem extraxit, & in se attraxit, pretiosissimi interim sanguinis, passionis ac mortis suæ commixtione eam contemperavit, ita mortem amœnam, dulcem, & gustosam effecit, ut certatim ad eam sancti Martyres tanquam delicatissimas epulas concurrerent, nunquam se ita splendide epulatos fuisse contestati. Hanc morti dulcedinem morte sua pretiosissima, & dulcissima dedit Filius Dei, alias de se utique amarissima, & horrenda.

*Martyres
ad moriẽ,
tanquam
ad epulas
concurrerunt.*

Mortem, tremendum homini-

bustum tormentum esse, & crucem, negare non potest Doctor mellifluus: Vide, quomodo mors te crucifigit? Crura distenduntur, manus & brachia decidunt, pectus anhelat, cervix languescit, labia spumant, oculi stupefunt, vultus horrescit, facies exsudat, & morte tacta pallescit; Et hæc utique, quæ videmus de foris, & quæ sentimus, levia sunt ad ea, quæ intus anima miserabilis iam degustat. Nam domi, intus mors similis, imò multò amarior animæ est. Sed quomodo horrendæ hujus crucis amaritudo, animæ eam degustanti tremenda, aut moderari, aut dulcorari potest?

Narrant sacra pagina, popululum Israëliticum ex deserto Sur devenisse in Mara: Nec poterant bibere aquas de mara, eò quòd essent amara, unde congruum loco nomen imposuit, vocans illud Mara, id est, amaritudinem. murmurante ergo populo contra Moysen, iste solitum suum refugium sumpsit ad Dominum, clamando ad eum, qui ostendit ei lignum, quod cum misisset in aquas, in dulcedinem versæ sunt. Adduxit nos Pater noster protoplastes in terram Mara, in amaritudinem mortis, quæ merito Mara, id est amara, & amaritudo amarissima dicitur.

Legimus in Regum historia, mandasse Eliseum Prophetam filijs Prophetarum, magna famis instante necessitate, colligendas in agro herbas, in pulmentum coquendas, unus autem illorum

vene-

S. Bernar.
serm. de
villico
inquit.

Mors ho-
minis cru-
cifigit.

IV.
Exod. 15.
23.

Aquamar-
ra.

per lignum
dulces fi-
unt.

4. Reg. 4.
38.

Pulmen-
tum olla,

venenosas, & amaras, inter alias
herbas, collectas colocynthidas
olla iniecit, quibus amarum red-
ditum fuit pulmentum, ut defo-
lati filij lachrymofa voce ad Pro-
phetam exclamare inciperent:
Mors in olla, Vir Dei. Sed modica
farina pulmento injecta, non fuit
amplius quicquam amaritudinis in
olla.

mortis, de qua conquerens Dei
Filius apud regium Prophetam
exclamat: *Salvum me fac Deus, quoniam intraverunt aque usque ad animam meam.* Hoc dicendo (ait Ordinaria) in se transformat membra, quibus amarus est transitus mor-
tu. Hanc autem in se deglutivit
Christus, & amaras mortis aquas,
sua cruce, passione, & sanguine
dulces fecit.

Psal. 68.
v. 1.
Qua dul-
corificat
mortem.

v. 40.
per farin-
nam.

Ecccl. 38.
v. 4.

An mari-
naliter?

Sunt quidem, qui existiment
tam farinam in olla, quam lignum
in aqua, naturalem dulcorandi
habuisse facultatem, atque virtu-
tem, quod indigitare videtur Ec-
clesiasticus: *Altissimus creavit de
terra medicinam: nonne à ligno in-
dulcata est aqua amara?* Licet ali-
qui apud Lyranum judicaverint
quòd lignum istud de natura sua
erat amarum, & sic fuit ibi majus
miraculum, in quantum per ejus
(licet amari) immisionem, dul-
corate sunt aquae, & factae pota-
biles.

Eadem ratione ollam mortis
venenati & vetiti fructus colle-
ctione amaricatum, granum fru-
menti purissimum, Christus Ie-
sus, in passione sua contritum,
dulcoravit, hortuerant prius
hanc ollam etiam viri alias gene-
rosi, & insignes, ut Moyses, Da-
vid, & Helias, qui mortem in olla
persecutionis sibi paratam ani-
madvertentes, fuga vitae suae cõ-
suluerunt, *Mors in olla.* Quanta-
men Christi passione dulcoratam
avidissimè esurierunt Martyres
Christiani, etiam tenerrimae, &
nobilissimae virgines, ut illi tan-
quam obsoniis avidissimè inha-
rent, & aquam mortis, Christi
cruce sanatam, tanquam nectar
dulcissimum plenis buccis hauri-
rent, ipsis obstupescensibus ty-
rannis.

V.
Olla mors

Dulcora-
ta per
Christi
granum
frumenti.

Glossa
Moralis.
Lignum
est Crux,
sive Passio
Christi.

Sed quicquid de hoc sit, sive
naturalis, sive supernaturali virtu-
te lignum istud dulcorandi vim
habuerit, mihi sufficiat, quòd
Glossa Moralis asserit: *Per lignum
autem intelligitur crux, id est Passio
Christi, quae si mittatur per fidem cha-
ritate formatam in cor hominis reple-
tum aquis tribulationis, vertit illas
in dulcedinem, per virtutem patien-
tiae, & spem retributionis aeternae.* At
quam aquae tribulationis ma-
gis amarae, & sua amaritudi-
ne intima cordis, & animae re-
plentes, quam ipsa amaritudo

Unicornium, puritatem & vir-
ginitatem maximè amans, quod
etiam in sinu virginis omnem de-
ponit iracundiam, cum torren-
tem, vel lacunam bibiturum in-
greditur, cornu prius in aquas im-
mergendo, eas ab omni maligni-
tate,

Unicor-
ni aquae
purificat
cornu.

tate, & veneno purificat, hinc de illo: *noxia pellit*. Unicornij titulo gloriari videtur Dei Filius: *Dilectus, quemadmodum filius unicornium*. Hic operatione sancti Spiritus in utero virginis conceptus, in eo omnem iram, ac vindictam ardorem deposuit, & aquas mortis, venenatas omnino, & amaras à se contactas, & per cornu sanctae Crucis sanatas, potabiles eas, salubres, ac dulces effecit: *Noxia pellit*, ut nemo jam sapiens, ac sacratissimae Passionis Dominicae memor, mortem aut nocivam, aut tremendam esse, asserere praesumat.

Apis fert in ore mel Nemo est, qui mirabilem Creatoris sapientiam in apibus non admiretur; quid enim eorum regimine, ordine, & opificio mirabilius unquam natura, vel potius ipse auctor naturae, produxit? Mel, quod ex floribus artificioso labore colligunt Apes, quivis colligendo certaret, nisi illae, quae ore portant dulcedinem, simul etiam favo minarentur aculeo. Apis, est Mors, ex cuius solius ore nobis aeternae beatitudinis dulcedo praeparatur, nec sine morte praviam aquiri potest: hujus mellis dulcedinem, nemo est, qui non appetat: sed quoniam Mors pungentem, & venenatum gerebat aculeum, omnes eam horrebant mortales.

VI. Sed quemadmodum apis, cum semel alicubi aculeum suum fortiter infixit, infixum, & vulne-

rato inhaerentem corpori amittit, eoque amisso, ut aiunt, emoritur. Sic mors aculeum suum Dei Filio infigans, fatalem sibi ipsi victoriam tulit, nam Dei Filium venenato, mors petens aculeo, ita fortiter fixit, ut pavere, tædere, & moestus esse caperit, ac proinde aculeus fortiter infixus Christi Corpori sacratissimo inhaesit, sic amisso, mors aculeo devicta: *O mors, ero mors tua, morsus tuus ero inferne.*

Sed si tot millionibus hominum impunè aculeum mors infixit, cur eum in solo Filij Dei Corpore infixum amittit? Notum est, aculeum ab Ape in corpus mortuum, infixum, non inhaerere, hoc enim calore, & mollitie privatum, aculeum non tam tenaciter capit, sicut corpus vivum. Mors suo aculeo omnes filios Adae configens, non nisi mortua offendit corpora, nam *corpus quidem mortuum est, propter peccatum*, testatur Apostolus, omnia ergo emortua (per peccatum originale, aut etiam actuale) corpora hominum impunè mors venenato suo confixit aculeo, sed cum virgineum etiam, vivum non solum, sed etiam vivificans Dei Filij Corpus contigisset, ita quidem fortiter infixit, ut in ipsum omnem suum effundens horrorem, & venenum, pavere, & timere fecerit, sed pro nostra utilitate, & consolatione, ibi haerentem mors aculeum amittit, cui insul-

tans

Psal. 28.

v. 6.

Sic Christus cornu crucis.

Apis fert in ore mel

In cauda aculeum.

Amisit aculeum.

Osee 13. v. 14.

In vino à peccatis corpore Christi.

Rom. 8. v. 10.

Morti in sola venatet dulcedo.

1. Corint.
15. v. 55.

rans exclamat Apostolus: *Ubi est mors victoria tua? ubi est mors stimulus tuus?* Nonne hunc vivo Dei Filij Corpori infixum amisisti? Ut morti, tanquam Api, sublato aculeo, nihil jam venenatum, & horribile, sed solaremaneat mel-lis dulcedo.

VII.
Nunquid
adhuc
mors ama-
ra?

Non deerit fortè, qui ob-
ciat, esse has subtiles quidem, &
pias ac devotas speculationes,
aliter autem longè nos à praxi, &
ipsa experientia discere, dum
mortis amaritudinem amarissi-
mam cum maximis suis angu-
stijis, horrido sudore & tremore
hodiè que experiantur moribun-
di. Respondeo ad hanc objectio-
nem, non esse ipsam, solamque
præcisè mortem, quæ talem ama-
ritudinem, & angustiam causet,
si enim hæc amaritudo esset mor-
ti essentialis, vel saltem proprium
quarto modo, omni, soli, & sem-
per morti conveniret, cum tam-
men pretiosa sanctorum, præser-
tim Martyrum, mors nil tale ex-
periatur, sed summam secum fe-
rat delicias, & consolationem.

Peccata
dant sti-
mulum,
& amari-
tudinem
morti.

Unde amaritudinem hanc acci-
dentariam morti esse, & aliunde
per accidens supervenire necesse
est, videlicet vel ex nimia ad
mundum, mundana conglutina-
tione, sic divites, & delitiosi cum
Agag pinguissimo exclamant:

1. Reg. 15.
32.

*Siccine separat amara mors? Vex
angustiante rea conscientia, de
peccatis commissis, bonis omif-
lis, & de jactura temporis, ac of-*

fenso Deo male sibi conscia. Est
ergo stimulus mortis peccatum, uti
bene hunc passum ad hunc sen-
sum explicat Cornelius: *Mors per
peccatum, & per peccati conscien-
tiam, quasi stimulus, nos stimulat, &
pungit, dicens animæ: moreris meri-
tò, pateris, quia peccasti.* Licet au-
tem & peccatum & stimulus
amarum in se susceperit, & con-
frugerit Christus, nos autem ite-
ratis peccatis nostris morti novos
subministramus stimulos, &
aculeos, hinc est, quòd arrepta
ex peccatis nostris occasione ma-
ligni spiritus, tantas nobis injice-
re angustias, pusillanimitates, &
perplexiones præsumant, etiam
ad desperationem, nisi divina
nobis assisteret gratia, præcipi-
tandis.

1. Cor. 15.
56.

Hæc an-
gustiant
morien-
tem.

Tales ergo ob cõmissa præteri-
ta angustiatas animas consolatur
illuminatus Joannes Thaulerus, Ioann.
animo revolvendam suadens, Thaul.
maximam Dei bonitatem, & cle-
mentiam, qui non vult mortem
peccatoris, sed ut convertatur &
vivat, & non solùm culpas om-
nes quantumvis gravissimas con-
donare paratus est, sed ad ultimũ
usque halitum summa sollicitudi-
ne ad conversionem peccatores
invitat, & vocat: *Idè, multò fide-
lius, ac libentius, quàm tu vel queas
estimare, vel ille amicu suis velit reve-
lare. Ea propter non est, ò homo Chri-
stiane, cur peccatorum magnitu-
dine desperes. Pius Deus, cor contri-
tum, & humiliatum non despiciet.*

VIII.
Ioann.
Thaul.
serm. ad
felicem
mortem.

Deus a-
vidus no-
stra sain-
tia-

Huc etiam faciunt consolatoria, Beati Henrici Sufonis, verba, in epistola quadam ad moribundum amicum conscripta: *Vnum est, quod multos inexpertos in morte perterrere solet, eiusque affert mortem acerbam, & anxiam: id videlicet, quod dum prateritos annos, dissolutaque, & male transactam vitam suam reducunt ob oculos, grandi se debito, Deo obligatos sentiunt, neque in illa hora satis perspiciunt, quid ad id facere debeant. Perplexis ergo istis, & angustiatis moribundis, nimium timorem suadet deponendum. Ut hinc possis omnino securus evadere, si quidem in diebus tuis perperam te vixisse nosti, sicut pauci a vitis immunnes vivunt, inde non nimium in extrema hora terrearis. Inde ulterius sanctis Ecclesie Sacramentis moribundum rite munitum hortatur.*

Recurrat ad plagas crucifixi. Crucifixi imaginem tibi ob oculos stantem, eamque intuearis, & tuo apponas pectori, atque in sanguinolenta immensa misericordie eius vulnera te reclina; obsecrans eum, ut in cruentis vulneribus suis, divina virtute sua, cuncta peccata tua abluat, pro sua laude, & tua indigentia, vel necessitate; Ac deinde, fide mea, securus esto. Juxta Ecclesie Catholicae fidem, qua nulla ratione fallere potest, si id firmiter possis agere, à cunctis te mediis penitus absolutum esse, & hilariter posse mortem appetere.

IX.

Testatur etiam pramemoratus Joan: Thaulerus, esse probatam, ac sanctorum virorum auctoritate roboratam devotionem,

maximèq; moribundis utilem & consolatoriam, si sequentia illis verba praelegantur, ab iis etiam, si non ore, saltem corde proferenda: *Domine Deus, ego sum miser homo ille, quem tu pro paterna bonitate, & potentia tua creasti, propter teipsum, & ad teipsum.*

Domine Iesu Christe, ego sum ille miser, quem tu per ignominiosissimam, & innocentissimam mortem tuam redemisti, ab omni potestate inimici. Tu ergo solus imperium habes, & potestatem super me.

Domine Deus, ego sum homo miser, quem tu salvare potes, secundum abyssum misericordiae tuae.

Per istas ac similes devotas aspirationes maximè ad Jesum, hunc quidem crucifixum, ac sacratissimam ejus passionem, stimulus & aculeus mortis confringetur, ejusque amaritudo dulcorabitur. Neque ejusmodi devota exercitia ad mortis articulum differenda, sed robusto adhuc corpore, & animo exercenda, ac sacratissima ejus passio, & vulnera veneranda, & recolenda, & maximè etià ad diem Jovis, ac Veneris, quando agoniae, & exhalationis spiritus ejus in cruce, solemne signum campana datur, amarum ipsius agonem, & mortem recolamus, illis orationem nostram verbis concludentes: *O Domine Iesu Christe, per ultimum tuum agonem, & amarum derelictionem, ne derelinquas me, nunc & in hora mortis. Amen.*

Asse-

Thaul. in
4. præpa-
rationi-
bus ad
mortem
ad finem
mihî fol.
842.
Christus
inlibus in
morte as-
suet.

Afferit insuper sæpe dictus Thaulerus, audisse devotum Dei servum, conquerentem sibi Dominum, quod homines tam parum ipsius SS. Passionem mente recolant; Cum autem devota illa persona à Domino quæreret, quamnam ab illo gratiam accipituri essent seduli passionis ipsius contemplatores, ac veneratores, inter octo utilitates, ac promissiones, etiam hanc, ultimo loco, tanquam omnium coronidem adjecit: Quod in morte illi, adversus hostes ejus assistam, & de vita æterna ipsum factam certum, atque securum.

X.
Christus
moriens,

Denique sicut Dei Filius exemplum se nobis præbuit in vita, maximè autem in morte sua in monte Calvaria, sic illum & vivendo, & moriendo imitaturi, de salute nos æterna maximè reddemus securos. Moriturus ergo Dei Filius in amaro pro nobis conflictu, afflictricem sibi voluit habere sanctissimam Matrem suam, non quidem ad suam necessitatem, sed suam consolationem, & nostram informationem. De quo quidam modernus ut pulchrè, ita & devotè scribit: Quem Patri commendaverat spiritum, subiectam effusus in matrem, supremos halitus in illam dixerit, ut vel sic mundus agnosceret, nec se quidem sanctè mortuum sine Maria. Quæ ergo dulciter & consolatoriè ex hac vita migrare desiderat anima, ante omnia Matrem dolorosam Christo morienti as-

sistentem, veneretur, & ad idem maternum sibi officium præstandum in vita sua invocet.

Docuit gloriosissima Deipara S. Mechtildem, singulis diebus ter salutationem Angelicam pro felici morte recitandam, in hora mortis se illi asturam pollicita.

Post primum Ave Maria.
O Domina mea sancta Maria sicut Deus Pater per omnipotentiam suam, te potentissimam effecit, ita mihi, quaeso, ad sis in hora mortis mee expellendo à me omnem contrariam potestatem.

Post secundam salutationem Angelicam.

O Domina mea sancta Maria, sicut te Filius Dei tanta sui cognitione, & claritate donavit, ita in hora mortis mee, animam cognitione fidei sic illustrari & corroborari, intercede, ut nullo errore aut ignorantia pervertatur.

Post tertiam.

O Domina mea sancta Maria, sicut Spiritus S. suam amorem tibi plenè infudit, ita in hora mortis mee dulcedinem amoris divini mihi infundi precare, ut omnis amaritudo mihi reddatur suavissima.

Cum eadem S. Mechtildis semel in Evangelio legeret: Stabat iuxta Crucem Maria mater IESU, &c. & illa verba Redemptoris, quib' discipulo Matrem, & vicissim Matri discipulum commendabat, expenderet, Christum rogavit, ut se quoque Matri commendaret, Mox Christus eam Matri adducens,

S. Mechtildis & Beati s. V. Maria edo. A. o. rare pro felici morte.

Post primum Ave Maria.

Post secundam.

Post tertium.

Stamen. Duch B. Virg. 26. Febr.

Afflictricem matrem habere voluit.

Aloyf. Iuglaris in elogijs Deihominis.

*Mechtil-
dis à Chri-
sto se Ma-
tri com-
mendan-
dam ro-
gat.*

cens, ac ad manustradens, dixit :
En Mater mea , tibi hanc com-
mendo animam , tanquam meip-
sum, si coram te totus vulneratus
jacerem , sicut tunc mei curam a-
geres , & vulnera mea curares,
tanta sollicitudine hanc animam
curandam & consolandā suscipe,
ubi & quando indigebit. Rursus
tibi eam commendo , tanquam
pretiosissimum thesaurum meū ;
recordare, quanto amore pro ea
captus, passus , & in Cruce mor-
tuus fuerim. Denique illam , ut
cordis mei delicias commendo ,
non enim ignoras, delicias meas
esse cum filiis hominum.

*Christus
eam Ma-
tri com-
mendat.*

Post hac ad Christum Mechtildis: O benignissime mi IESU, num idem cuius hominum, istud petiuero , prestare paratus es? Imò verò , respondit Christus: Non enim apud me est acceptio personarum.

Quisquis ergo felicem, ac consolatoriam habere mortem desiderat, eadem cum S. Mechtilde precetur, à Matre, ut sibi morienti assistat; à Filio, ut Matri ad assistendum se commendet, oret, ac amarum Christi passionem saepe contemplando veneretur, & dulcem sibi experietur mortem,
Amen.

DISCUR-